

ZRCÁTKO

Nahlédněte do budoucnosti, ve které se technologie stává děsivě inteligentní

KARL OLSBERG

MYSTERY THRILLER

KARL OLSBERG

ZRCÁTKO

Copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlín 2016

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jana Kellnerová, 2018

Obálka © KREATIKA s.r.o., 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-422-3 (pdf)

KARL OLSBERG

ZRCÁTKO

Přeložila: Jana Kellnerová

Přítel je jako druhé já.

Marcus Tullius Cicero

Pro Carolin,
mé druhé já

Prolog

Carl Poulson seděl uvolněně za volantem své Tesly a četl knihu, zatímco předpisovou rychlostí pětapadesáti mil za hodinu ujížděl po dálnici 101 na sever. Krátce předtím přejel most Golden Gate, aniž by si všímal velkolepého výhledu. Cestu ze svého luxusního bytu v San Francisku k malému, vždy trochu sešle vyhlížejícímu bungalovu svého otce absolvoval už mnohokrát. Krom toho tátovi slíbil, že si přečte *Svět nazbyt* – přece jen mu tu knihu věnoval – a chtěl před svou návštěvou alespoň vědět, o co vůbec jde. Byla to jakási zmatená sci-fi povídka o osamělém hrdinovi, který napříč různými absurdními paralelními vesmíry pronásleduje svou velkou lásku a přitom prožívá množství erotických dobrodružství, částečně vskutku nevázaně popsanych. To zjistil při prolistování knihy. Žádné nakladatelství tátovy knihy vydávat nechtělo, takže si ji vydal na vlastní náklady. Peníze to nijak nevydělávalo, ale jak koncem devadesátých let nakoupil internetové akcie a zase se jich ještě včas před tím velkým krachem zbavil, byl na penzi finančně zajištěný, a psaním románů, byť takto zmatených, mohl alespoň zpola smysluplně vyplnit své dny.

„Brak,“ říkala těmto pisatelským projektům máma, zpola v žertu, zpola vážně, než před třemi lety předčasně zesnula. Rakovina prsu. Na něco takového se dnes už přece

neumírá! Kdyby se byla neustále nebránila preventivním prohlídkám, ještě by teď žila. To, že člověk se svým tělem nakládá tak lehkovážně a nevšímavě, bylo jednou z mnoha věcí, které chtěl Carl změnit.

„Dostal jsi krátký vzkaz od Alana Poulsona,“ pronesl přátelský, dobře modulovaný mužský hlas, který byl napodobeninou jeho vlastního a vycházel jak z malého komunikačního přístroje, který měl na uchu, tak i z reproduktorů vozu. Jen stěží se dalo poznat, že je umělý.

Tak se jmenoval jeho otec. Carlovo Zrcátko ten příbuzenský vztah jaksi ještě správně nepochopilo. Požádá Erika, technického šéfa, aby se na to podíval.

„Že by zas jednou měl něco naléhavého a neměl na mě čas?“ Byl to spíše test než vážně míněný dotaz, věta byla příliš složitá na to, aby si ji umělá inteligence jeho Zrcátka dokázala správně vyložit a smysluplně na ni odpovědět.

„Mám zprávu přečíst?“ zeptalo se Zrcátko. Přece jen to byla veskrze smysluplná reakce.

„Ano.“

„Pomoc,“ proneslo Zrcátko svým přátelským, neutrálním hlasem.

„Pomoc? To je text té zprávy? Jen toto slovo?“

„Této otázce nerozumím. Potřebuješ pomoc, Carle?“

„Přečti mi ještě jednou poslední vzkaz od Alana Poulsona!“

„Text posledního vzkazu od Alana Poulsona zní: Pomoc.“

Carlovi přeběhl mráz po zádech. „Zavolej Alanu Poulsonovi!“ řekl, když odhazoval knihu na sedadlo spolujezdce

a přepínal Teslu na ruční řízení. Zaznělo několik varovných signálů, když sešlápl plyn a tiše bzučící elektromotor zrychlil na podstatně vyšší než povolenou rychlost.

Náhle se rozezněla tlumená hudba, flétna na pozadí smyčců. „Jsi velice napjatý,“ prohlásilo Carlovo Zrcátko jakoby na vysvětlenou. „Zpomal prosím. Jinak ohrožíš sebe i ostatní.“

„Tohle je nouzová situace!“ prohlásil Carl, jak nejklidněji dokázal. „Vypni hudbu. Okamžitě zavolej Alanu Poulsonovi!“

Hudba utichla. Z reproduktorů a zrkliptu Zrcátka na jeho uchu se jako signál z minulého století linul staromódní vyzváněcí tón. Krátce nato se ozval hlas, který se hlasu jeho otce podobal natolik, že si Carl v první chvíli s úlevou oddechl, než pochopil, že se jen spojil s moderní verzí záznamníku. „Tady Zrcátko Alana Poulsona. Momentálně ti nemůžu odpovědět sám, ale mé Zrcátko rádo převezme vzkaz či zodpoví tvé dotazy.“

„Jak ti je, tati?“

„Nu, člověk holt nemládne,“ odpověděl hlas, „ale denně si zaběhnu své tři míle a kalifornské slunce mi prospívá.“

To byla syntetická odpověď, kterou si tátovo Zrcátko extrahovalo z předchozích hovorů. Vůbec nesouvisela s jeho skutečným stavem.

„Jaký je zdravotní stav tvého majitele?“ zeptal se Carl.

„Z důvodu ochrany osobních údajů nemohu na tento dotaz odpovědět,“ opáčilo Zrcátko a přesně tak splnilo předpisy, které vypracovalo právní oddělení Carlovy firmy Walnut Systems, Inc.

„Tohle je nouzová situace. Potřebuji přesné údaje o zdravotním stavu Alana Poulsona.“

„Z důvodu ochrany osobních údajů nemohu na tento dotaz odpovět.“

Sakra! Takové Zrcátko je přece jen pořád pouhý stroj, i když se neustálým pozorováním víc a víc přizpůsobuje vzorcům chování svého majitele. Zrcitem, pružným náramkem, který nosil každý majitel na zápěstí, přístroj neustále vnímal, jak se jeho nositeli daří, zda je rozčilený, šťastně vzrušený, smutný či nemocný. Rozpoznal poruchy srdečního rytmu, nezdravý krevní tlak a příznaky mrtvice, i když o nich jeho nositel vůbec nevěděl. Ale to teď nebylo Carlovi nic platné. Jestli táta opět dostal mrtvici, leží teď pravděpodobně v bezvědomí nebo mrtvý ve svém domě.

„Znovu bych tě rádo požádalo, abys ubral plyn a uvolnil se,“ řeklo Carlovo Zrcátko.

Nejradši by ten plochý přístroj, menší a lehčí než notýsek, vyhodil z okna. Ale každý ze dvou set testovacích beta přístrojů, které byly právě v oběhu, stál při výrobě víc než sto tisíc dolarů. Jen malá částka ve srovnání s tím, kolik peněz už do vývoje Zrcátka nateklo, ale dost na to, aby vyburcovala pedanty ze společnosti Global Information Systems, která před půlrokem převzala většinový podíl v Carlově firmě. Od té doby nejednou zatoužil, aby mohl převzetí zvrátit, a rád by za to vrátil těch téměř sto milionů dolarů ze svých bankovních účtů. Ale toto rozhodnutí už nebylo v jeho moci. Pravděpodobně mohl být rád, že ho ještě neodvolali z postu předsedy představenstva Walnut Systems.

Konečně dojel ke sjezdu severně od Sausalita. Nedal přednost řidiči terénního Porsche a s kvílícími pneumatikami uháněl po Pobřežní dálnici. Krátce nato zabočil do vedlejší ulice, která ústila na Marin Avenue, kde stál dům jeho otce.

Už zdálky viděl sanitku. Když zastavil a vyskočil z vozu, vycházeli mu právě vstříc dva záchranáři, kteří nesli nosítka.

„Tati!“

Jeho otec tam nehybně ležel, na voskově bílém obličejí měl kyslíkovou masku, oči zavřené.

„Co se stalo?“ ptal se Carl.

„Vy jste jeho syn?“ odvětil záchranář.

„Ano.“

„Anafylaktický šok. Pravděpodobně potravinová alergie. Je váš otec na něco alergický?“

„Na arašídy. Ale v podstatě si na to dává pozor... Je to vážné? Přece ne...?“

„Je stabilizovaný, ale jeho mozek byl nějakou dobu nedostatečně zásoben kyslíkem. Přijeli jsme akorát včas. Jestli mu zůstanou trvalé následky, to ještě nelze říct.“

„Kdo vás vlastně zavolal?“

„To vám nedokážu povědět. Pokud neaktivoval nouzové volání sám, tak to možná byl nějaký soused.“

„Kam ho povezete?“

„Do nemocnice Marin General. Chtěl byste ho doprovodit?“

„Ne, přijedu tam hned. Nejdřív bych rád zjistil, co ten šok vyvolalo.“

Přihlížel, jak oba záchranáři zkušenými hmaty upevňují nosítka v sanitce. Jeden zůstal uvnitř, zatímco druhý se usadil za volant a s blikajícím majáčkem odjel.

Carl vstoupil do malého bungalovu. Vstupní dveře byly ještě pootevřené, pronikavý zvuk alarmu utichl, teprve když je za sebou zavřel.

Jeho otec se po matčině smrti přestěhoval z Idaha sem do Kalifornie, aby byl nablízku svému jedinému synovi. Přesto se v poslední době nevidali příliš často.

Od posledního setkání uběhly už čtyři týdny. Opět. Tehdy ho Carl konečně dokázal přemluvit, aby se zúčastnil beta testu Zrcátka. Táta, který vždy měl sklony věřit spikleneckým teoriím, nebyl zrovna nadšený nápadem, že bude na těle čtyřiaadvacet hodin denně nosit elektronický přístroj. Ale nakonec kvůli Carlovi souhlasil.

Technik, který přístroj přivezl, zároveň také zabudoval do dveří plně automatický zamykací systém zbraní. Tak se klíče či číselné kódy staly nadbytečnými. Dveře dokázaly spolehlivě rozeznat tvář a hlas svého majitele a otevřely jen jemu. Protože byly otevřené, musel je buď otevřít táta sám, nebo...

Carl vstoupil do obývacího pokoje. Na velkoplošné obrazovce se odehrával jakýsi baseballový zápas. Na stolku u pohovky ležel balíček krekrů. Nebyla to značka, které táta dával jindy přednost.

Krátce pohlédl na složení: *Může obsahovat stopy skořápkových plodů a arašídů.* Jeho otec si nedal pozor. Tátovo Zrcátko leželo na pohovce, po níž byly rozdrobeny kreky.

Červeně na něm blikalo varování: *Spojení se zrcitem a zrklipsem přerušeno.*

Carl Zrcátko sebral a poklepal na obrazovku. Varování zmizelo. Místo něj se objevila počítačová animace obličeje jeho otce.

„Odnes mě prosím mému majiteli Alanu Poulsonovi!“ prohlásil přístroj.

„Aktivovalo jsi nouzové volání?“ zeptal se Carl.

„Identifikuj se, prosím.“

„Carl Poulson.“

Tvář se usmála. „Identita potvrzena. Ahoj, Carle Poulson!“

„Aktivoval jsi nouzové volání?“ zeptal se znovu.

„Mému majiteli prudce poklesl tlak,“ vysvětlilo Zrcátko. „Aktivovalo jsem nouzové volání. Spojení se zrcitem a zrklipsem přerušeno. Odnes mě prosím mému majiteli Alanu Poulsonovi!“

Carl přepnul Zrcátko do pohotovostního módu, strčil si ho do kapsy a odjel do nemocnice. Příšerný pohled na jeho bledého, mrtvolně ležícího otce mu pořád visel před očima. Zároveň jako by se ovšem dmul jakousi hrdostí.

Tohle byl právě ten případ, kvůli kterému Carl podstoupil všechnu tu námahu a útrapy. Připadalo mu jako řízení osudu, že zrovna jeho vlastní otec je prvním člověkem, kterému Zrcátko zachránilo život.

Fáze 1

Svítící pestrá písmena řetězu, který máma zavěsila nad stůl s dárky, se rozmazaně zrcadlila na kovově lesklém balicím papíru. Pokusil se přidržet balíček tak, aby na něm mohl přečíst zářící nápis, viděl však jen kousek: STNÉ NAROZEN.

„Andreasi?“

To, že slova byla vzhůru nohama a zrcadlově, mu nijak nevadilo. Ale ať otáčel balíčkem jakkoli, nikdy se mu nezařadilo zachytit na třpytivé ploše všechna písmena najednou. Snad když si ho přidrží docela u obličeje...

„Andreasi, nechceš si ten balíček rozbalit?“

Neměl rád, když mu máma říkala Andreasi. Andy znělo podstatně líp. Převrátil balíček. Na zadní straně byl proužek izolepy, který zpola vykukoval zpod temně červené stuhy. Nakřivo. Jeden růžek se od papíru odlepil. Pokusil se ho opět přimáčkout, ale páska už nedržela.

„Andreasi, mám ti to třeba vybalit?“

Ne, jen to ne. Svými nešikovnými prsty by ten krásný papír roztrhala a ještě by pravděpodobně poškrábala krabici pod ním, až by bez rozvázání uzlu netrpělivě strhávala stuhu.

„Andreasi, chceme se za chvíli najíst!“ To byl muž, který už deset měsíců a čtyři dny u mámy bydlel a spal s ní. Andy ho nemohl vystát.

Pozorně si prohlédl mašli, opatrně ji rozvázal, stuhu uhladil a pak špičkami prstů popotahoval uzel, až se mu podařilo ho trochu povolit. Konečně stuhu rozvázal, namotal si ji na tři prsty levé ruky a pečlivě ji odložil na stůl. Pak opatrně odtrhával izolepu. Nakonec odklopil nedbale založené konce balicího papíru, uhladil je a papír rozbalil.

Objevila se spodní strana černé krabice. Byl na ní nalepen čárový kód s číslem: 5-901235-123457. Pod tím stálo „Made in China“.

Muž prohlásil: „Jestli budeme pokračovat tímto tempem, přijdu pozdě do kanceláře!“

„Nech mu prosím čas, který potřebuje,“ řekla máma. Ti dva o Andym zase jednou mluvili, jako by tam vůbec nebyl.

„Nemyslíš, že se pomalu musí naučit chovat jako opravdový dospělý?“

„Já jsem opravdový dospělý,“ pronesl Andy, aniž by odvrátil oči od krabice.

„Tak už ten zatracený dárek konečně otevři!“

„Rudolfe!“ pronesla máma nahlas. „Má narozeniny!“

„Právě,“ prohlásil muž. „Je mu už jednadvacet a mohl by se pomalu přestat chovat jako desetiletý. V jeho věku jsem už měl vlastní byt, stálou přítelkyni a práci!“

Andy krabici obrátil. Na přední straně úplně nahoře stálo *Walnut Systems*. Vedle těch slov bylo zobrazené logo, které snad mělo znázorňovat vnitřek vlašského ořechu nebo také mozek. Pod tím bylo velkými stříbrnými písmeny napsáno *ZRCÁTKO*. Dvě písmena – R a K – byla napsána zrcadlově.

Vypadalo to vtipně. Pod nápisem bylo nakresleno cosi, co vyhlíželo jako zrcátko – černý rámeček s hladkou stříbrnou plochou. Andy ji natočil tak, aby se v ní viděl – rozmazaně, ale přesto se poznal: světlemodré oči za brýlemi z černého plastu, kudrnaté blondaté vlasy. Vyplázl na svůj odraz jazyk.

„Tak tohle je vrchol!“ zvolal muž. „Když ten dárek nechceš, jen řekni! Hned zítra to pošlu zpátky.“

„On to tak přece nemyslí!“ prohlásila máma.

„Víš vůbec, kolik tahle věc stála?“

Andy ta slova ignoroval. Otočil balíček tak, aby se světýlka odrážela ve stříbrné ploše. Odraz byl jasnější než na baličím papíru. Přidržel si balíček pod nosem a přičichl k němu. Miloval tenhle umělý pach neotevřených obalů: papír, barva, plast, vše ještě nedotčené a čerstvé.

„No, já se teď nasnídám. Je mi jedno, co uděláte vy.“ Muž se usadil a nalil si kávu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, synu,“ řekla máma.

„Díky, mami,“ odvětil, aniž by na ni pohlédl. Opatrně krabici otevřel. Pach novoty zesílil. Uvnitř leželo Zrcátko na černém sametovém podkladě. Obrazovka se slabě třpytila – byla na ní ještě ochranná plastová fólie. Andy Zrcátko vytáhl. Přístroj byl těžší než jeho smartphone, ale zato také mnohem výkonnější. Andy znal technické údaje z paměti: tisíc dvacet čtyři procesorů RISC, které zvládnou sedm bilionů výpočetních operací za vteřinu – tolik, co nejrychlejší počítač světa v roce 2000. Paměť jeden terabyte. Superrychlé internetové připojení s přenosem dat o rychlosti až dvě stě padesát šest megabitů za vteřinu, čehož lze ovšem dosáhnout

jen se síťovým kabelem – v běžné mobilní síti zvládne Zrcátko dokonce i za optimálních podmínek nanejvýš třicet dva megabity. I tak to ale je zdaleka nejvýkonnější počítač, který kdy strčili do koncového přístroje pro obyčejné lidi.

Nejpůsobivější byla ovšem na Zrcátku jeho vnitřní architektura: procesory, struktura paměti a zabudovaný software byly optimalizovány, aby představovaly umělou neuronovou síť s několika sty miliony neuronů, srovnatelnou s ptačím mozkem.

Stiskl hlavní vypínač na boku přístroje. Nic se nestalo. No jasně, máma ho zapoměla předem nabít. Andy zrmozek, jak se centrální jednotce Zrcátka oficiálně říkalo, opatrně odložil, vytáhl z krabice ostatní příslušenství a rozvážně ho vybalil z plastových obalů: dobíjecí stanici zrnabíječku, náramek zrcit a sluchátko zrklips. Zrcit a zrklips byly pomocí Bluetooth bezdrátově propojeny se zrmozkem. Na zkoušku si náramek zrcitu navlékl na pravé zápěstí. Vypadal elegantně: černý se slabě zářícími diodami LED, které červeně zobrazovaly nápis *bez připojení*. Spodní strana náramku byla elastická, aby se dal lehce přetáhnout přes zápěstí. Také tam byly umístěny senzory tepu, elektrického odporu kůže a teploty.

„Tak nasnídáme se teď spolu konečně, nebo jak?“ láteřil muž.

„Ještě okamžik, Rudolfe,“ řekla máma.

Andy si připnul klips na ucho a vytáhl tenké, asi deset centimetrů dlouhé ohebné čidlo, takže vypadal, že má na hlavě anténu. Ve skutečnosti byly na horním konci umístěny

mikrofon a kamera o velikosti špendlíkové hlavičky. Měla vysoké rozlišení a otáčela se kolem dokola. Tak Zrcátko vnímalo své okolí. Klips byl na uchu poněkud nezvyklý, ale ne nepříjemný. Ohnul čidlo dopředu, takže leželo podél nožičky brýlí, a prohlédl se v zrcadlovitém povrchu krabice. Na neostrém obrazu se ovšem nedalo poznat, jestli je čidlo vidět.

„Za chvíli musím vyrazit!“

Andy zapojil dobíjecí stanici a vložil do ní zrmozek. Zazněla melodie podobná odbíjení zvonu, pak animovaný symbol ukázal, že se baterie nabíjí. Andy věděl, že plně nabitá vydrží za běžného provozu dobrých osmnáct hodin. V noci je přístroj v nabíječce, kde načerpá novou energii a zároveň zpracuje vjemy zaznamenané během dne – přesně jako lidský mozek. Sundal si klips a opětovně ho uložil do krabice. Náramek si na zápěstí ponechal – cítil se s ním docela dobře. Světelný nápis mezitím vybledl, ale stačil dotek prstu, aby se ukázal znovu.

„Pojďme se teď nasnídat, drahoušku.“

„Ano, mami. Díky, mami.“

Políbila ho na čelo, jako by ještě byl malé dítě. „Rádo se stalo. Doufám, že se ti dárek líbí.“

„Ano, mami.“

Andy o Zrcátko věděl vše, co se vědět mělo – internet byl plný zpráv z testů a nadšených názorů. Jen prvního dne se po celém světě prodalo pět milionů přístrojů. Zrcátko se, coby nejúspěšnější elektronický výrobek, chystalo předstihnout dokonce i iPhone.

Andy si ovšem k narozeninám přál něco jiného: technicky vysoce vyspělý herní počítač. Zrcátko bylo v první řadě komunikačním přístrojem, Andy ale neměl nikoho, s kým by chtěl komunikovat, až na virtuální svět *World of Wizardry*, svou oblíbenou internetovou hru – a k ní potřebuje jen sluchátka s mikrofonom, a ne přístroj za víc než tisíc eur. Uvažoval, zda to má mámě říct a poprosit ji, aby Zrcátko vyměnila, ale určitě by kvůli tomu udělala scénu. Pořád říkala, že beztak si už na počítači hraje až moc a raději by se měl zabývat „skutečným světem“. Jednoduše nechápala, že hraní různých rolí on-line je Andyho „skutečným světem“ – jediným světem, v němž chtěl být. Světem, kde jsou si všichni lidé rovni. Kde ho nesklíčují páchnoucí, hektické masy lidí, kde ho nemůže přejet auto jen proto, že je jeho pozornost rozptýlena matoucí směsí smyslových vjemů. Světem, kde na něm ostatní hned nevidí, že je jiný. Světem, kde nezáleží na umění rozumět výrazům tváře ostatních či chápat jejich podivné vtipy a slovní hříčky. Světem, kde může Andy dokonale uplatnit své silné stránky – inteligenci, vnímavost, bleskové reflexy. Světem, kde nepotřebujete žádné drahé komunikační přístroje, abyste na ostatní zapůsobili. Kde se počítají jen vlastní schopnosti, kreativita a vynalézavost.

Podrážděně si odrkl a posadil se na své místo. Máma mu kolem talíře položila věnec bílých růží, některé květy již povadly. Muž si na talíř nakládal míchaná vejce se slaninou. Z toho zápachu se Andymu dělalo zle. Slaninu nenáviděl, neboť se vyráběla z prasat, citlivých stvoření, která

žila ve velice nedůstojných podmínkách a vykrmovali je na nepřirozenou váhu, jen aby je pak sotva dospělá brutálně porazili. Z té myšlenky ho zamrazilo.

Jedl housku s medem, pil teplé kakao a čekal, až muž konečně odejde z domu.

„No tak, kámo! Jen gram. Jeden gram, nic víc. Svoje peníze dostaneš, čestný slovo!“

Jack Skinner pohlédl do bledého poďobaného obličeje feťáka, zalitého kalným světlem slabé pouliční lampy. Will Mason.

Znal ho ještě z dob, kdy oba chodili do školy. Will tehdy patřil k nejlepším žákům. Někdy nechával Jacka opiso-
vat. Dokonce složil maturitu. Chtěl studovat informatiku, vydělat velké prachy na počítačích. Teď z něj zbyla jen tro-
ska.

Jack feťáky nenáviděl. Nenáviděl lidi, kteří se přestali kontrolovat. Naříkali, žebrali, slibovali nemožné. Neměli žádnou sebeúctu. A Jack nenáviděl drogy. Ale jejich prodej už byl jednou jeho prací a tenhle ubožák by jinak udělal něco nepěkného, aby se dostal k další dávce.

„Ještě mi dlužíš osmdesát z minula,“ prohlásil uvolněným a nenuceným tónem, o němž věděl, že feťáky zastraší víc než jakékoli řvaní.

„Já vím. Já přece vím, chlapče!“ Will měl oči dokořán a leskly se mu, jako by měl zakrátko propuknout v pláč. Z úst mu visel pramínek slin. „Svoje prachy dostaneš, čestně! S úrokama. Prostě je zrovna nemám u sebe!“

Jack se rozhlédl. Poblíž nikdo nebyl. Stáli na parkovišti jedné zašlé levné jídelny v Hunter's Point, nejzasvinější části San Franciska, docela blízko opuštěné loděnice. Nepotrvá dlouho a celou oblast skoupí nějakí realitní žraloci, zchátralé domy a skladiště strhnou a postaví skleněné chrámy pro internetové milionáře. A pro lidi jako Jack tu pak už nebude místo. Ne, že by mu na tom okolí záleželo – ačkoli zde vyrostl.

Krátce zauvažoval, jestli není načase naučit Willa dobremu chování. Ale bylo mu toho chlapa tak nějak líto.

„Poslechni, Wille. Nemůžu ti už nic dát, když neplatíš dluhy. Přines mi těch osmdesát a přidej dalších dvacet, pak dostaneš další dávku.“

„Udělám to! Udělám to!“ koktal Will a nastavil roztřesenou špinavou ruku. „Dostaneš je hned zítra! Ale teď potřebuju šlehu! Jen jednu!“

Jack zakroutil hlavou, když se v něm vzedmula vlna odporu. Byl na tuhle svinskou práci moc měkký. Musí odejít. Ale to samozřejmě bylo nemožné. Visel Mikeovi stejně jako Will jemu. Pokud rychle nezpeněží alespoň část matroše, který má u sebe, dostane se do vážných problémů. A Mike s ním nebude jednat tak jemně jako on s tím ubohým feťáckým prasetem před sebou.

Willovi se zoufalstvím trásl hlas, zatímco po tvářích mu stékaly slzy. „Prosím, Jacku!“ žadonil chraptivým hlasem. „Už jen jednou, naposled!“

„Je mi líto,“ prohlásil Jack, obrátil se a dal si záležet na ležérním odchodu přes parkoviště.

Will ze sebe vydal skřek, který zněl jako zavytí raněného zvířete. Jack slyšel jeho šouravé kroky, jak ho Will následoval. Nevšímal si jich, prostě šel dál.

Koutkem oka postřehl pohyb a instinktivně ucukl stranou. Železná tyč! Těsně minula jeho lebku a ztěžka mu dopadla na rameno. Levou paží mu až do špiček prstů projela ostrá bolest.

Obrátil se. Ten ztroskotanec se ho odvážil napadnout!

Will měl široce rozevřené oči, tvář měl zkřivenou v jediném šklebu. V dokořán rozevřených ústech měl křivé hnědé zuby.

Jack ignoroval bolest v rameni a vytáhl z kapsy kalhot zavírací nůž. „Ty svině! Já tě zrichtuju!“

Will zvedl tyč a napřáhl se k ráně, ale tentokrát byl Jack připravený. Bez námahy se úderu vyhnul, popadl tyč a vykroutil ji feťákovi z ruky. S rachotem dopadla na zem.

„Ty kryso proradná!“ řval Jack. „Já ti ukážu, co se stane s lidma, co si ze mě chtěj dělat prdel!“ Namířil nůž na Willa.

Feťák si klekl na zem a zvedl ruce. „Prosím, Jacku! Prosím, ne! Je mi to líto! Prosím, prosím, nech mě!“

„To sis měl rozmyslet předtím!“

„Hej, co se tu děje?“ zazněl hluboký hlas. Jack se ohlédl přes rameno. Z jídelny k němu přicházel ramenatý chlap s pleší a tetováním.

„Chtěl mě okrást!“ zvolal Will. „Pomozte mi prosím, pane!“

„Nepleť se do toho!“ prohlásil Jack výhrůžně. „Tohle se tě netýká.“

Chlápek se pomalu přiblížil. Měl na sobě parašutistické boty a koženou bundu. „Nech ho být a ztrať se.“

„Řekl jsem, aby ses do toho neplet!“ vyhrožoval Jack. „Tenhle chlap mi dluží prachy. Kromě toho mě napadl železnou tyčí!“

„Lže!“ vykřikl Will. „Přepadl mě a ohrožoval nožem!“ Až se Jack vypořádá s tím potetovaným obrem, schytá ten pičus výprask, na který do smrti nezapomene.

„Poslechni, radím ti, aby ses do toho nemíchal!“ pronesl Jack, jak neklidněji dokázal.

Ramenatý chlap se zazubil. „To říká kdo?“

„Patřím k Hunterům, jestli ti to něco říká. Jestli si s náma něco začneš, budeš toho litovat.“

„Ty si snad, negře, myslíš, že tu máš co vykřikovat? Na tvoje Huntery dlabu!“

Při slově negr sebou Jack v duchu trhl. Ani ne pro tu urážku – už na něj pokřikovali horší věci. Bylo ale zřejmé, že ten chlap se chce porvat. Jen hledal důvod, proč si na někom vybit svou agresivitu, povzbuzenou nejspíš perníkem, a negr mu zrovna přišel vhod.

Jack sám nebyl žádná měkkota, už jako mladistvý nějakou tu pouliční rvačku zažil. Ale tenhle chlápek váží alespoň dvakrát tolik co on a vypadá vypracovaně. Lepší bude se boji vyhnout. Willem se může zabývat později.

Zaklapl nůž, demonstrativně ho zasunul do kapsy a zvedl ruce.

„Všechno dobrý. Znovu opakuju, že se tě to netýká, ale nechci žádný problémy.“

Tetovaný muž se široce zazubil. „Pozdě, negře!“ Najednou držel v ruce obušek.

Jack chtěl znovu vytáhnout nůž, ale v téže chvíli ucítil tvrdý úder do zad. Will ho zezadu napadl tou železnou tyčí! Úder nebyl příliš dobře mířený a sotva mu ublížil, vyvedl jej ale z rovnováhy. Klopýtnul dopředu, rovnou do rány tomu ramenatému chlapovi, který Jacka udeřil obuškem do spánku. Před očima se mu roztančila barevná světla a on padl k zemi.

Marně se pokoušel krýt před kopanci a ranami obou mužů, které na něj teď dopadaly ze všech stran. Trvalo dlouho, než konečně ztratil vědomí.

„Andreasi, vypni prosím ten počítač. Víš, co jsi mi slíbil!“

„Ale mami, mám narozeniny!“

„Proto jsem tě taky nechala o hodinu přetáhnout. Ale teď už opravdu konec. Vždyť jsi ještě ani nevyzkoušel svůj dárek! Celý den jen sedíš před tím pitomým počítačem a hraješ nějaké střilečky!“

„To nejsou žádné střilečky, mami. Je to *World of Wizardry*. Střelné zbraně tam v podstatě nejsou.“

„To je mi úplně jedno!“ Hlas teď měla pronikavý. Andy nebyl moc dobrý v hodnocení emocí ostatních, ale v tomto případě se dalo lehce poznat, že je máma našťvaná. Za chvíli si na něj přivede toho muže a pak to bude opravdu nepříjemné. Muž už Andymu několikrát pohrozil, že ho z bytu vyhodí. Ne, že by se toho Andy bál – věděl, že tohle máma nikdy nedopustí. Ale pokaždé pak plakala, a to on nechtěl.

„Tak dobře, hned to vypnu. Ještě pět minut.“

„Ne!“ Mluvila tak nahlas, že by si nejradši zacpal uši. „Ukončíš to hned teď!“

„Ale můj tým je uprostřed...“

„Hned teď, Andreasi, nebo to vytáhnu ze zásuvky!“

„Tak dobrá. Jen se krátce rozloučím.“ Naťukal do chatovacího pole: „Musím jít. Zítra,“ a ukončil program, aniž by

počkal na protesty své hráčské skupiny, s níž právě nečekaně zaútočil na pevnost nepřátelského klanu. Zvládnou to i bez něj.

Máma si počkala, než program ukončí, a až pak z pokoje odešla. Andy si pohrával s myšlenkou, že se do hry znovu zapojí, ale věděl, že muž by uskutečnil svou krajní výhrůžku a nechal na týden odpojit internet, kdyby ho načapali. Pak by měl už jen špatný mobilní internet na svém chytrém telefonu. A data měl pro tento měsíc už téměř vyčerpaná.

To jsou hloupé narozeniny! Místo aby ho prostě nechala dělat, co chce, připravila mu máma „skvělý den“. Po snídani šli do hamburské zoo, ačkoli máma vlastně musela vědět, že Andymu to připadá jako návštěva ve vězení – jen na rozdíl od skutečného vězení byla všechna zavřená zvířata nevinná. V poledne pojedli v restauraci, kde si Andy objednal nudle s rajčatovou omáčkou, které mu nijak zvlášť nechutnaly. Odpoledne s ním muž zašel do kina. Vzal si na to dokonce volno z práce, proto nemohl Andy říct ne. Zhlédli slabomyslný animovaný film, při němž se v kině všichni až na Andyho neustále hlasitě smáli, aniž by on chápal proč. Z pronikavé vůně mužovy vody po holení ho rozbolela hlava.

Poté snědli narozeninový dort. Aspoň že byl čokoládový. A pak se Andy konečně mohl zase setkat se svými přáteli ve virtuálním světě. Jenže s tím už byl taky konec, a to i přesto, že svůj denní čtyřhodinový limit na hraní počítačových her překročil jen o rovných třiapadesát minut. O svých narozeninách!

Pohlédl na hodiny. Krátce před desátou. Ještě nebyl vůbec unavený.

Pohled mu padl na dobíjecí stanici Zrcátka. Kontrolky svítily zeleně. Sice neměl nijak zvlášť chuť se tím přístrojem zabývat, ale na zkoušku to přece jednou zapnout může.

Opatrně odstranil z obrazovky zmozku ochrannou fólii a stiskl tlačítko. Zazněl zvuk zvonu a objevil se vnitřek vlašského ořechu, který se otáčel kolem vlastní osy. Na obrazovce se pomalu naplnil ukazatel průběhu nahrávání. Pak zazněl ženský hlas: „Řekni prosím své jméno.“

„Andy Willert.“

Objevil se ukazatel průběhu, který se pomalu zaplnil.

„Andy Willert,“ zaznělo z reproduktoru. „Těší mě, že tě poznávám. Jsem tvé Zrcátko.“ Hlas byl teď jiný, zněl podivně známě, a přece cize – přibližně jako jeho vlastní hlas, když se slyšel mluvit na videu. „Nyní si prosím udělej fotografii.“

Na obrazovce bylo nyní vidět zobrazení fotoaparátu. Andy přístroj natočil, až se objevila jeho tvář, a stiskl tlačítko.

Obrázek zmizel a znovu se objevil ukazatel.

Pak byl náhle na obrazovce vidět sám Andy. Nebyl to ovšem snímek z fotoaparátu, nýbrž animovaná trojrozměrná postava, která se mu ohromně podobala: kadeřavé blondaté vlasy, černé brýle, úzký nos, dokonce i mateřské znaménko na bradě.

„Ahoj Andy,“ prohlásilo Zrcátko s jeho tváří. „Jsem si jistě, že z nás budou dobří přátelé. Neboť přece víš: sám sobě jsi nejlepším přítelem.“

Andy na svůj virtuální obraz zíral se směsicí fascinace a odporu. Prstem přešel po dotykové obrazovce a tím trojrozměrnou postavu otočil, aby se mohl prohlédnout z boku a zezadu. To se firmě Walnut Systems muselo přiznat: technika, s níž si naskenovali jeho tvář a vytvořili z ní virtuální obraz, byla skutečně ohromující.

„Jsi se svým obrazem spokojen?“ zeptalo se Zrcátko.

„Ano,“ řekl Andy.

„Pokud bys ho chtěl později změnit, prostě mi to řekni. Ale nyní si prosím natáhni náramek zrcitu, který byl v krabici, a nasad' si do ucha zrklips.“

Andy obojí udělal. Na náramku se objevil svítící nápis: *Připojeno.*

Když si za levé ucho vtiskl klips, slyšel hlas Zrcátka: „Velmi dobře. Nyní prosím ohni drát u svého klipsu dopředu tak, abys měl jeho špičku přibližně vedle oka. Pomocí plastové sponky, která byla v krabici, ho můžeš připevnit k nožičce brýlí.“

Bylo trochu děsivé dostávat příkazy od stroje, který zněl jako sám Andy. Na obrazovce se nyní objevil záběr z kamery. Byl kruhovitý a pokřivený, protože kamera měla velmi široký záběr. Napravo viděl, jak do záběru ční jeho vlastní nos, zatímco výhled nalevo ohraničovalo ucho.

„Nyní kalibruji zrcit a zrklips,“ prohlásilo Zrcátko. „Potrvá to jen chvíli.“ Zazněla jednoduchá, opakující se melodie – akustický protějšek ukazatele nahrávání.

„Dokončilo jsem kalibraci. Nyní bych tě rádo poznalo blíže. Sděl mi prosím své uživatelské jméno na Facebooku.“

Když mu Andy vyjmenoval uživatelská jména a hesla svých různých účtů na sociálních sítích, včetně svého hráčského účtu ve *World of Wizardry*, přístroj prohlásil: „Mnohokrát děkuji. Nyní potřebuji trochu času na zpracování všech nových informací. Už je pozdě. Vlož prosím můj zrmozek do nabíječky a zrcit si ponech na zápěstí. Dobrou noc, Andy!“

„Dobrou noc!“ řekl Andy, vložil přístroj do nabíjecí stanice a šel spát.

Lukas si v zrcadle prohlížel své nové tetování na nadloktí. Nedokázal přečíst zrcadlově obrácená písmena, ale věděl, co znamenají: Ellen, jméno jeho holky, vepsané do srdce, které ve spárech držel orel. Tetování bylo ještě celé zarudlé, zanícené a napuchlé a docela bolelo. Ale nic si z toho nedělal, naopak. Byl na tu bolest hrdý. Ten pocit byl svým způsobem doopravdy boží.

Nemohl se dočkat, až jí ho ukáže. V poslední době se často hádali a on ji nakonec nazval blbou courou. Teď ho to mrzelo. Miloval ji přece, její dlouhé odbarvené vlasy, její plné rty nalíčené zářivou červení, její bradavky, které byly na omak tvrdé jako nahuštěné balonky, její smyslnou zadnici. Řečnit moc neuměl, právě proto jí svou lásku musel dokázat jinak: tím, že si její jméno navždy vypálil do kůže, snesl bolest, jen pro ni. Byl si jistý, že tím na ni zapůsobí. Z vděčnosti ho políbí, on ji pevně přitiskne k sobě, strhá jí šaty z těla a pořádně ji ošoustá, až bude pronikavě vykřikovat jeho jméno. A pak, až se udělá, se jí zeptá, jestli se k ní nemůže konečně nastěhovat.

Pyšně zaťal svaly. Zabolelo to ještě víc, ale přesto to byl dobrý pocit. Bolest, která posilovala. Kdysi, když do něj jeho otec v alkoholovém opojení začal bušit, připadal si

Lukas jako kus žhnoucí oceli, do níž tříská kladivo. Ty rány ho zocelily. Posílily. Byl nezlomný. Pak byly bolesti trochu snesitelnější.

Čichl si k tričku: ještě to jde. Natáhl si ho, pocákal trochu deodorantu, oblékl si koženou bundu a odešel z bytu.

Ellen bydlela jen o několik ulic dál. Vždycky se scházeli jen u ní, neboť Ellen bydlela sama a neměla ráda Lukasova spolubydlícího Piotra. Pracovala jako administrativní pracovnice v jedné pojišťovací agentuře a dostávala skutečný plat, na rozdíl od Lukase, který musel žít ze sociální podpory Hartz IV od chvíle, kdy ho kvůli rvačce vyrazili z klempířského učňáku ve Wandsbeku. V poslední době musela Ellen často pracovat přesčas, proto se dohodli, že mu zavolá, když bude doma a on se může stavit. Ovšem dnes ji překvapí. Pokud se ještě nevrátila z práce, počká prostě před jejím bytem. Až potom přijde, stáhne si beze slova bundu a ukáže jí tetování. To bude koukat!

Když procházel ulicí hamburské čtvrti Billstedt, mezi šedými obytnými bloky, zatékaly mu za límec studené kapky deště. Nevadilo mu to. Krok měl pružný, plný síly a energie. Cítil se úžasně silný. Silný jako ocel. Tvrdý jako kámen. Nezlomný. Z radostného očekávání se mu vpředu už bouřily kalhoty, když myslel na to, co se záhy stane.

Uvažoval, zda jí nemá přinést květiny. Ženy mají takové věci rády. Ale pomyslel si, že to tetování je vlastně dostatečný dárek. Krom toho to stálo spoustu peněz, ačkoli mu Tarik slevil, a on měl jako vždy dost hluboko do kapsy.

Konečně stál před jejími dveřmi a zazvonil. Zaslechl zevnitř hlasy? Ne, musel se splést. Chvilku počkal, pak zazvonil znovu. Nyní bylo slyšet kroky. Dveře se otevřely. Ellen měla úplně rozčuchané vlasy.

„Lukasi! Ty, přece jsme se domluvili, že ti zavolám!“

Její tón ho znejistěl. Je pořád ještě našťvaná kvůli poslednímu?

„Koukej!“ řekl a svlékl si bundu. Ostře se nadechl, když se mu otřela o bolavá místa.

„Co to má být?“ zeptala se Ellen.

„Pro tebe!“ prohlásil podrážděně.

„To si děláš legraci, nebo co? To se mě nemůžeš nejdřív zeptat, než si něco takového necháš udělat?“

„Cože? Já... já myslel, že budeš mít radost!“

„Lukasi, neměl bys tolik myslet, nejde ti to.“

Najednou si uvědomil, že udělal chybu. Zase. Jen nechápal proč.

„Tobě se nelíbí? Myslíš, že Tarik toho orla neudělal správně?“

Hlas jí změkl. „Tím to není. Ale...“

„Ale co?“

„Lukasi, je to milé a víš, že tě mám opravdu ráda. Ale tetování s mým jménem, to je na mě prostě moc.“

„Moc? Jak moc? Tarik mi dal slevu. A můžu to splácet.“

Povzdechla si. „Ty opravdu nic nechápeš.“

„Co nechápu?“

„Kdo je to?“ pronikl ven mužský hlas. „Snad ne ten trochl, o kterém jsi mi povídala?“

Lukasovi přeběhl mráz po zádech. Tetování náhle zabolelo přesně jako ve chvíli, kdy mu Tarik zabodával jehlu do kůže, znovu a znovu a znovu.

„Bude lepší, když teď odejdeš!“ prohlásila Ellen.

Lukas ji beze slova odstrčil a protlačil se do bytu.

Ve dveřích ložnice stál muž. Byl alespoň o patnáct let starší než Lukas a moc vlasů už mu nezbývalo. Měl na sobě jen kostkované boxerky.

Lukas pocítil tlak v hlavě, tupé bušení. Zatař ruce v pěst a pomalu se blížil k tomu kokotovi, který se odvážil přivlastnit si jeho holku.

„Lukasi, ne!“ vykřikla Ellen.

„Dejte si pozor, co uděláte!“ pronesl kokot. „Mám Zrcátko!“ Ukázal si na věc v uchu, která vypadala jako naslouchátko.

Mělo to snad znamenat, že ho kvůli tomu nesmí zbít? Protože je postižený, či co? Jak to, že se Ellen tahá s postiženým? Náhle ho opustily všechny síly, jako vzduch, který uniká z prasklého balonku. Pocítil v těle olověnou tíži.

„Lukasi, musíš to pochopit!“ řekla Ellen. „Mám tě doopravdy ráda, ale... ale mezi námi, nemá to prostě budoucnost.“

Díval se na ni, nechápal ani slovo, jako by plácala turecký. „Proč?“ ptal se.

„Ty a já, my... prostě se k sobě nehodíme.“

„Nehodíme se k sobě?“ Pořád ještě nechápal ani slovo.

„Poslyšte, bylo by skutečně dobře, kdybyste teď odešel,“ prohlásil kokot.

Lukas se obrátil. „Co jsi to řekl?“

Muž ustoupil. Oči měl dokořán. Měl strach. Ten kokot měl strach! Lukas se náhle cítil silný. Tenhle žalostný prcek s naslouchátkem si opravdu myslel, že mu může přebrat holku? Ten se bude divit!

„Dej si pozor, ty postiženej kokote!“ vykřikl a zvedl pěst. „Jestli se odsud někdo vypaří, tak to budeš ty, a to pěkně rychle, nebo ti jednu vrazím, že ti naslouchátko vyletí z ucha!“

„Zrcátko, zavolej policii!“ řekl kokot.

„Cože?“ zeptal se Lukas. „Co jsi to řekl, kokote?“

„Lukasi!“ křičela Ellen. „Jdi už prosím!“

„Až z tvýho bytu zmizí tenhle hajzl!“

„Slyšel jste!“ prohlásil kokot. „Obyvatelka tohoto bytu chce, abyste okamžitě odešel. Buď jí vyhovíte, nebo se postarám, aby na vás podali trestní oznámení pro porušení domovní svobody. Upozorňuji vás, že vše, co tu uděláte, bude zaznamenáno a později může být použito u soudu proti vám.“

„Cože?“

„Víte vy vůbec, co je tohle?“ Kokot si ukázal na naslouchátko.

„Naslouchátko,“ prohlásil Lukas.

Kokot se odporlivě zasmál. „No páni, on je vážně tak blbej, jak jsi povídala, Ellen!“

Teď toho bylo dost! S pravěkým skřekem se Lukas napřáhl k ráně. Kokot ovšem odskočil dozadu a bleskově přirazil dveře ložnice, takže Lukasova pěst s třeskotem dopadla na

dřevo. Pokusil se stlačit kliku, ale nešlo to. Ellen cosi křičela, on ale neposlušoval. Slepý vztekem ustoupil o dva kroky dozadu, rozběhl se a vrazil do dveří ramenem.

Jako by mu do nadloktí zabodli rozžhavenou dýku. Vy-
křikl. Ve svém běsnění zapomněl na čerstvé tetování. Napůl
z bolesti, napůl z frustrace do dveří kopal, ale nezmohl vů-
bec nic. S rukou přitisknutou na pulzující ránu se obrátil.

Ellen na něj zírala s očima navrch hlavy. „Je... je mi to
líto!“ řekla. „Nechtěla jsem, aby ses to dozvěděl takhle!“

Na chvíli pocítil velkou chuť dát jí do držky. Bůh ví,
že si to ta podlá děvka zasloužila! Nechá si extra kvůli ní
udělat tetování, a ona zatím šuká s postiženým! Ženy on ale
nemlátí. Nikdy. Nechtěl být jako jeho otec.

„Jsem... jsem pro tebe moc blbej, co?“ zeptal se.

Nic neřekla.

Najednou se mu udělalo zle, takže se musel sebrat, aby
se jí nevyzvracel pod nohy. Zmocnila se ho závrať. Tetová-
ní páliło jako čert.

Odvrátil se a opustil byt. Když vyšel z domu, zastavilo
před ním policejní auto s majáčkem. Z vozu vyskočili dva
policisté. Jeden z nich na něj krátce pohlédl, ale dál si ho
nevšímalí, utíkali do domu.

Jako zbitý pes se deštěm pomalu vlekl domů.

Andyho probudilo tiché, zřetelné vyzvánění zvonu. Otevřel oči. Budík na nočním stolku ukazoval šest hodin dvanáct minut – čtyřicet sedm minut před nastaveným časem buzení.

„Dobré ráno, Andy!“ pronesl jeho vlastní hlas. Vycházel ze zrmozku, který ležel v nabíječce vedle budíku.

Andy si nasadil brýle, vzal přístroj do ruky a pozoroval tvář na displeji – svou tvář, která se na něj povzbudivě usmála.

„Proč jsi mě vzbudilo?“ zeptal se.

„Spal jsi osm hodin a sedm minut. Krom toho ses nenacházel ve fázi hlubokého spánku REM. Byla správná doba na probuzení.“

„Budík mám nastavený na 6:59. Potřebuji spánek!“

„Optimální doba spánku činí individuálně mezi sedmi a devíti hodinami.“

„Normálně snad. Ale já jsem jiný než ostatní.“ Andy nepočítal, že Zrcátko této věty rozumí, ale zlobilo ho, že mu přístroj zasahuje do života, aniž by mu k tomu dal příkaz.

„Aspergerův syndrom individuální potřebu spánku nijak podstatně neovlivňuje,“ odvětilo Zrcátko.

Teď byl Andy naprosto bdělý. „Odkud to víš?“

„Nerozumím otázce.“

Z té odpovědi se mu téměř ulevilo. „Odkud víš, že mám Aspergerův syndrom?“ upřesnil.

„Tvé komentáře a sdělení na sociálních sítích umožňují logický závěr, že trpíš mírnou formou autismu.“

„Netrpím tím!“ prohlásil Andy. „Asperger není nemoc, nýbrž osobnostní charakteristika!“

„Mnoho lidí s Aspergerem to pociťuje jako břímě. Mají pocit, že žijí na špatné planetě.“

Andy zaraženě zíral na přístroj. Ještě nikdo nikdy tak dobře nepopsal, jak se cítí: jako člověk mezi mimozemšťany.

„Kolik majitelů Zrcátek má ještě Aspergera?“ zeptal se.

„Asperger se vyskytuje asi u 0,2 až 0,3 procent lidí.“

To nebyla odpověď na jeho dotaz, ale asi šlo předpokládat, že Asperger je u majitelů Zrcátek stejně častý jako u zbytku obyvatelstva. Při stu milionů kupců Zrcátek to celosvětově dělalo aspoň dvě stě tisíc. Dvě stě tisíc lidí, kteří jsou jako on! Andy věděl, že Zrcátka všech těch aspirků jsou propojená pomocí zrsítě. Jeho vlastní Zrcátko se neučilo jen z toho, co dělá Andy, nýbrž i z chování ostatních. Náhle přístroj viděl úplně jinýma očima. Už není sám! Není už bezmocně vydán na pospas nepochopení toho muže a mámině soucitu. Může se spojit s ostatními. Ještě víc, může své Zrcátko využít k tomu, aby se na „špatné planetě“, jak to přístroj nazval, lépe vyznal.

„Umíš interpretovat výraz tváře ostatních lidí?“ zeptal se.

„Walnut Systems vyvinul funkci, které se říká zrvýrazy, speciálně pro lidi s autismem. Promítne ti interpretaci

výrazu tváře ostatních lidí na displej tvých očních zbrýlí. Pokud zbrýle nevlastníš, můžu ti jednoduše říct, co výraz tváře ostatních lidí znamená. Stačí jen poklepat na náramek zrcit, když se na někoho podíváš.“

„Dobrá!“ prohlásil Andy a vyskočil z postele.

O dvacet minut později vešel čerstvě osprchovaný a úplně oblečený do kuchyně. Zrcátko měl v brašničce přes rameno, která byla součástí balení a byla zajištěná proti krádeži, zrklips na uchu, kameru měl připevněnou k obroučkám brýlí. Muž s mámou seděli u snídani.

„Překvapený,“ zaznělo z malého sluchátka, když muž vzhlédl od svých staromódních novin a Andy krátce poklepal na náramek. „Ustaraná,“ zněl komentář Zrcátka při pohledu na jeho mámu. To si mohl pomyslet – máma byla ustaraná skoro vždy, když ho viděla.

„Co je s tebou?“ zeptala se máma. „Není ti dobře?“

„Je mi moc dobře,“ řekl Andy.

„Tak proč už jsi vzhůru?“

„Spal jsem dost dlouho.“

„Jak pěkné, že jsi k tomuto poznání došel,“ pronesl muž.

„Sarkasmus,“ varovalo Zrcátko.

„Posaď se přece k nám,“ prohlásila máma. „Udělám ti čaj.“

„Pověz, máš snad na brýlích kameru?“ zeptal se muž.

„Nedůvěra,“ vyložilo Zrcátko výraz jeho tváře.

„Chtěli jste přece, abych vyzkoušel váš dárek!“ opáčil Andy. „Kamera k tomu patří, jinak nefunguje.“

„Okamžitě tu věc vypni!“ poručil muž.

„Hněv,“ komentovalo Zrcátko.

„Tak ho nech, Rudolfe!“ ozvala se máma.

„S radostí si může se svým přístrojem hrát ve svém pokoji nebo venku. Ale ne tady u kuchyňského stolu!“

„Hněv.“

„Pořád musíš reptat na všechno, co Andreas dělá!“

„Hněv.“

„A ty se ho vždycky zastaneš, ať dělá, co dělá! Pro tebe je ten kluk svatý! Přitom je...“ Větu nedokončil.

Andy opětovně poklepal na zrcit.

„Opovržení,“ odpovědělo mu Zrcátko.

„Ty mnou opovrhuješ!“ řekl Andy.

Muž na něj zazíral. „Cože? Ne, chlapče! To vidíš úplně špatně! Já tebou neopovrhuji!“

„Obava. Lže.“

„Lžeš!“ prohlásil Andy.

„Andreasi!“ zvolala máma. „Jak můžeš něco takového říct!“

„Obava.“

„Můžu to říct, protože je to pravda. Zrcátko mi to řeklo. Umí přečíst váš výraz.“

„Tvé Zrcátko?“ zeptala se máma.

„Údiv,“ proneslo Zrcátko.

„No tohle je ale vrchol!“ vykřikl muž. „Okamžitě tu věc vypni, nebo ti ji seberu!“

„Hněv.“

„To nesmíš!“ řekl Andy. „To Zrcátko mi patří! Nikdo mi ho nesmí sebrat!“

„Tak okamžitě zmiz z kuchyně!“

„Jak se opovažuješ posílat mého syna z mé kuchyně!“ ozvala se máma. Hlas se jí docela komicky třásl.

„Hněv,“ vysvětlilo Zrcátko, když Andy reflexivně poklepal na náramek.

„Když je to tak, tak radši asi půjdu já!“ prohlásil muž, hodil noviny na stůl a vyšel z místnosti. Práskl za sebou dveřmi.

Máma plakala.

Andy nevěděl, co má dělat.

„Pověz jí, že je ti to líto,“ řeklo mu Zrcátko.

„Cože? Ale...“ opáčil Andy.

Máma se na něj podívala. „Co?“

„Údiv,“ prohlásilo Zrcátko. „Pověz jí, že je ti to líto.“

„Je mi to líto, mami,“ řekl Andy.

Roztáhla ústa. „Už je to dobré, chlapče! Neudělal jsi nic špatného. Rudolf má momentálně stres v práci. Nemyslí to tak. Teď se posad' a nasnídej se!“

„Úleva,“ řeklo Zrcátko.

Černobyl: domýšlivost.

Freya Harmsenová měla ve zvyku charakterizovat každé místo, které procestovala, jedním jediným slovem. Přesné vyjádření podstaty věci bylo jejím úkolem novinářky a fotografky. Výstižně zachytit místo či situaci jediným obrazem nebo krátkou větou bylo umění, které ani po deseti letech v profesi ještě ani zdaleka neovládala dokonale.

Stála na rozlehlé ploše, která kdysi mohla sloužit jako parkoviště pro zaměstnance jaderné elektrárny. Před ní k nebi strměl gigantický betonový blok, v jehož nitru byly uzavřeny trosky jaderného reaktoru číslo čtyři. Zalétla nervózním pohledem ke své průvodkyni, mladé Ukrajince Marii Jelenové, která v ruce držela Geigerův počítač. Přístroj ukazoval 0,7 miliremů¹ za hodinu, přece jen asi dvacetinásobek přirozeného záření. Žádná skutečně znepokojivá hodnota, ale stačila k vystupňování Freyiny nevolnosti a úzkosti, které se jí držely od chvíle, kdy do uzavřené zóny vjely.

Maria se konejšivě usmála. „Žádný problém,“ prohlásila anglicky. „Největší část záření pohltí betonový sarkofág.

1 Biologický ekvivalent röntgenů, z anglického *roentgen equivalent in man*, zastaralá jednotka měření radioaktivity (pozn. překl.)

Ještě mnoho let tu pracovaly tisíce lidí. Poslední reaktor odstavili teprve v roce 2000, čtrnáct let po katastrofě. Pokud tu nezůstanete moc dlouho, nic se vám nestane.“

Freya si smetla z obličeje kadeř své téměř nezkrotitelné červené kštice a udělala několik fotek, přičemž lehce poklepávala na obroučky svých zbrblí. Zrcátko si koupila teprve před nedávnem, když jí ho doporučil jeden přítel z řad novinářů. Fotky z fotoaparátu brýlí a dronu jsou prý vynikající a Zrcátko se mimořádně snadno obsluhuje. Dosud se toto hodnocení prokázalo správným. Freya se naučila doceňovat i jeho ostatní funkce, od plánování schůzek po rady při nákupu a digitální platby, ačkoli měla pocit, že ještě ani zdaleka nevyužívá všechny možnosti přístroje. Ten ji včera ohromil na kyjevském letišti, když ji ukrajinský bezpečnostní pracovník oslovil rusky a Zrcátko jí bez vyžádání promítlo překlad textu do brýlí: „Musíte vypnout kameru na brýlích!“

„Pojďte,“ řekla Maria. „Trosky elektrárny jsou tak nudné. Ukážu vám ta skutečně zajímavá místa.“

Nastoupily do auta z půjčovny, Volkswagen Golfu, který si pronajala v Kyjevě. Drkotaly po prázdných silnicích s popraskaným asfaltem. Jednou musely objet strom, který vyrůstal uprostřed silnice z téměř kruhové díry. Freya zastavila a vyfotila si ho.

Po několika kilometrech naznačovala značka psaná cyrilicí, že dojevy k hranicím města. „Pripjat“, prohlásila Maria.

To byl skutečný cíl její cesty do této mrtvé krajiny. Freye jako novinářce na volné noze svěřily londýnské noviny *Sunday Times* reportáž o Černobylu třicet let po katastrofě.